

rum, uden at Regjeringen har gjort Noget for en nu snart hændt Kjøbstad, hvis Veliggenhed er af Betydning for Staten. Man bryder sig ikke om at undersøge, hvorvidt der er Trang til vieblikkelige Foranstaltninger. Der er ikke fleet det Allermindste. Man har Commissioner, Undersøgelsescommissioner eller Inquisitioner — jeg veed ikke, til hvad Glasfæ man skal henføre dem — uden at det i sfterneste Maade har ledet til noget Resultat; andet end det, man kan faae ved at spørge, hvorledes Verret er, og det er derfor, jeg troer, at vi ved at vedtage, hvad jo vel til Syvende og Sidst vil skee, dette Finantslovsforslag, maade stille os klart for Die, at vi maaskee til næste Session, naar vi komme sammen for at omtale Finansernes Stilling, maade være beredte paa at gjøre større Udtællinger, det være sig nu paa Hættkornet, som jo er det Almindelige, man pleier at ligne paa, og om hvilket jeg i Februar tillod mig at sige, at den Hest bliver ogsaa træet, naar man rider bestandigt paa den, og som Følge deraf troer jeg nok, at der kan være Grund til nogen Angsteligbed og Betænkeligbed ved at gaae ind derpaa. Men det er jo temmelig giuet; efterfom Tiden er rykt frem og det afgjørende Dieblik er forhaanden til at sige enten Ja eller Nei til dette Lovforslag, at det vil blive vedtaget; men jeg gjør det ikke uden en vis Bekymring, et vist Besmod; thi det stiller sig klart for mit Blik, at Indtægterne ville formindskes, maaskee i højere Grad, end Mange af os i dette Dieblik foresille sig. Jeg har ikke kunnet tilbageholde Udtalelsen af den Bekymring, som ligger mig paa Hjerte, og jeg vilde ønske, at der fra den høitærede Ministers Side vilde skee en Udtalelse med Hensyn til den Commune, hvor jeg er født, hvor jeg er voret op og har levet, og som jeg har virket for, saaledes idetmindste, at det enten kunde virke beroligende eller aldeles tilintetgjørende.

Lüttichau: Hvis den sidste ærede Taler har havt sin Opmærksomhed særdeles henvendt paa Handelsstanden — de Bekymringer, han udtalte, have meest Hensyn til denne Stand — saa troer jeg, at man maa give ham for Størstedelen Nei i den Bemærkning, han har

gjort, efterfom de nuværende Forhold jo vistnok i Særdeleshed og smerteligt berøre denne Deel af vore Medborgere. Jeg troer, at den ærede 2den Landsthingsmand for 1ste Kred (Wessely) har havt fuldkommen Ret i at henvende Thingsets Opmærksomhed paa de ganske egne Forhold, hvori vi staae til den nuværende Finantslov. Det forholder sig ganske saaledes, som den ærede Landsthingsmand har udtalt, at Finantsloven er udarbejdet og fremkommen under Forhold, som ikke i sfterneste Maade ligne de Forhold, hvorunder vi nu leve. Det er i Forventning om, at de Indtægter, som ere calculerede i Finantsloven, ville indkomme, at vi hidtil have stemt for de i den samme Lov foreslaaede Udgifter, og jeg antager, at de øvrige Medlemmer ligesom jeg ogsaa have til Hensigt at stemme for Loven nu til Slutningen idag. Men det kan paa den anden Side ikke nægtes, at det har sin store Betænkeligbed; thi det er indlysende for os Alle, at de calculerede Indtægter ville ikke indkomme i fuldt saa stort Maal, som de her ere beregnede; men derimod ville de ansatte Udgifter sandsynligvis blive at anvende. Derved vil der formodentlig fremkomme ved det Regnskabsaars Slutning, hvorom der her er Tale, en ikke saa liden Underbalance. At Indtægterne ikke ville indkomme, er af den ærede 2den Landsthingsmand for 1ste Kred (Wessely) allerede udførligt berørt, og jeg troer, at man maa give ham Ret i den Betragtning, han i saa Henseende har anstillet; det er en ligestem Følge af de ulykkelige Handelsforhold, hvorunder vi leve, som ville have Indskydelse paa det hele Land; Concurrence og Speculationer tage af i Handelsstanden. Alene det vil have ill Følge, at vore Producter ville falde i Pris. Allerede, før denne Pengekrisis indtraadte, vil man have bemærket, at der var en Tendens til Falden i Priserne; at denne vil forøges, efterat Pengekrisen er indtraadt, det er indlysende, og der kan vistnok ikke være nogen Tvivl om, at det vil blive Tilfældet i den nærmeste Fremtid. Naar jeg allerede har erklæret, at jeg vil give min Stemme til Finantsloven, som den foreligger, saa kunde man spørge: „Hvortil da disse mange Ord?“ Jeg skal tillade mig hertil at